

Stelian PAȘCA-TUȘA, Ioan POPA-BOTA

**Preoții Slujitori din Localitatea
Soporu de Câmpie în Perioada 1733-1927**

Serving Priests in Soporu de Câmpie Village between 1733-1927

Stelian PAȘCA-TUȘA, Ioan POPA-BOTA
Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca

Abstract: *For most readers of the publication, Soporu de Câmpie is a small village that does not suscite any interest. This attitude is not at all condemnable. But one of the most important contemporary Transylvanian historians, Sebastian Stanca, put this village in touch with the drama of a priest who fought for the country's reunification. Priest Iacob Chifa, father of seven children, lived for several months in detention with the historian Sebastian Stanca in Rust-Sopron. The connection between them made Sebastian Stanca, after liberation, to try to find out more details about him, when he wanted to record the role of the Transylvanian priesthood during the struggle for reunification. The end of this priest was tragic: his wife got sick and died immediately after he returned home, he went mad and thrown himself out of the hospital floor, and the children were left orphans. The life of such a priest should not be forgotten. For this reason, we thought it was time for us to bring out more details about Father Iacob, investigating the parish archive. Next to this, we believe it is appropriate to mention the other priests who have served for more than two centuries (1733-1927) in this locality, so that their memory remains alive.*

Keywords: Soporu de Câmpie, priests, Iacob Chifa, archive research, sacrifice.

Primul preot¹ care a slujit în această localitate, căruia îi este menționat numele este **popa Cosma**. Se pare că acesta era preot greco-catolic, după cum se menționează într-un șematism care consemnează date despre parohia unită din satul Soporu de Câmpie în anul 1733.² Din câteva însemnări găsite pe cărțile vechi, reiese faptul că, din anul 1804, preotul **Macarie Bucur**, originar din satul Berchieșu, a slujit aici până în 1850, când se pare că a murit. În timpul păstoririi acestuia mai este consemnat faptul că, în anul 1805, a slujit aici și părintele **Ioan Saroși** care a fost preot în satul menționat mai sus între anii 1792-1828.³ Este foarte probabil ca acesta să-l fi suplinat pe părintele Macarie în anumite perioade sau să fi săvârșit împreună vreo slujba bisericească. Preotului Macarie i-a urmat fiul său, **Pavel Bucur**, care a fost paroh doar trei ani (1850-1853). Din informațiile găsite în arhiva parohială reiese faptul că acesta a murit destul de tânăr, cauza morții lui rămânând necunoscută.⁴ Într-un exemplar din *Cașania lui Varlaam* care a circulat și aici în localitate, se păstrează o mențiune, la pagina 223, care atestă prezența unui alt

¹ Consemnând o tradiție orală, părintele Nicolae Pașca-Tușa menționează în cadrul unui istoric al parohiei faptul că, în secolul al XIV-lea, ar fi fost preot în aceste locuri un anume Albert. Autenticitatea acestei informații este destul de nesigură fiindcă în arhiva parohială și în cea episcopală nu găsim niciun alt document care să certifice existența acestui preot. Cf. Stelian Pașca-Tuș a, „Serving Priests from Soporu de Câmpie Village Between 1927-2019,” *Astra Salvensis*, VIII (2020), 15, p. 131.

² Lăcrămioara Pop, *Frata. Așezământ românesc milenar. Studiu monografic*, Cluj-Napoca, Editura Eurograph, 2008, p. 77.

³ *Ibidem*, p. 80.

⁴ Documentul cu numărul 134, din 14 august 1954. Din monografia alcătuită de Lăcrămioara Pop reiese că, în perioada 1850-1864, părintele Pavel era paroh în Berchieșu, fapt care contrazice informațiile din arhiva parohiei din Soporu de Câmpie. *Ibidem*.

„Serving Priests in Soporul de Câmpie Village between 1733-1927,” *Astra Salvensis*, VIII (2020), no. 16, p. 71-77.

preot: „[...] Această carte este a lui **Moldovan Simeon**, *protopop de la Ghizdișu, protopop al Soporului. 1856 Soporul de Câmpie*”.⁵ Tot în această carte se mai păstrează, la pagina 273, și numele unui alt preot, un anume **Costea**, despre care însă nu se știe niciun alt amănunt. Prin urmare, referințele amintite certifică faptul că cei doi părinți au fost preoți în Soporul, dar când și cât au păstorit ei în localitate nu se știe. Este foarte probabil ca aceștia să fi administrat parohia în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, imediat după Pavel Bucur (1853) și până cel târziu în anul 1874 când deja îl avem menționat în documentele parohiei, pe preotul Dănilă Chirai.

Preotul Dănilă Chirai (1855-1904). Începând cu părintele Dănilă Chirai, menționat adeseori în documente cu un nume maghiarizat (Daniil Chiraly/Chirali), lista preoților care au slujit în localitate este mult mai clară. Preotul Dănilă este amintit pentru prima dată în protocoalele celor botezați de la Sfatul Popular din Soporul de Câmpie în anul 1874, iar în documentele din arhiva parohială din 1884,⁶ dar se pare că acesta ar fi putut fi paroh chiar din 1853,⁷ după moarte părintelui Pavel. În aceste condiții, părintele ar fi slujit la sfântul altar fără întreruperi aproape 50 de ani, după care a trecut la cele veșnice în anul 1904,⁸ la vârsta de 85 de ani. Dacă informațiile potrivit cărora părintele ar fi fost preot paroh în Frata între anii 1850-1855⁹ ar fi adevărate, acesta fie a administrat Soporul de Câmpie vreme de doi ani de zile, fie a venit aici doar din 1855.

Potrivit mărturiilor lăsate de Gherman Ioan (fost cântăreț bisericesc) și Rus Mihailă (fost paraclisier), preotul Dănilă era de naționalitate armeană. A fost căsătorit cu Maria și au avut împreună mai mulți copii, printre care amintim pe Daniil, Vasile, Alexandru și Andrei. Primul dintre ei este menționat într-un protocol, alături de tatăl său, însă cu precizarea de *junior*.¹⁰ Acesta s-a născut în anul 1849 și a murit la vârsta de 80 de ani în anul 1929. A fost plugar și s-a căsătorit cu Raveca, alături de care a avut cinci copii: Daniil, Vasile, Gheorghe, Ana și Raveca. Cel de-al doilea fiu (Vasile) a fost și el plugar. Acesta s-a căsătorit cu Nastasia și au avut cinci copii: Vasile, Ioan, Traian, Ana și Lucreția. A trăit 65 de ani, din 1868, până în 1933. Alexandru a fost tot plugar, dar în perioada Primului Război Mondial a fost ales primar al comunei. Împreună cu Ana au avut șapte copii: Gruia, Arghil, Alexandru, Aurelia, Emilia, Maria și Lucreția. A murit în 1937, la vârsta de 67 de ani.¹¹

Cele mai multe informații privitoare la familia preotului sunt concentrate asupra celui mai mic fiu al părintelui, Andrei. Din extrasul/certificatul său de naștere aflăm că s-a născut în 22 noiembrie 1872.¹² Datorită calificării profesionale¹³

⁵ Florian Dubaș, *Cazania lui Varlaam în Transilvania*, Cluj-Napoca, Editura Arhiepiscopiei Vadului, Feleacului și Clujului, 1983, pp. 380-381.

⁶ Adresa cu numărul de inventar 5/1884.

⁷ Documentul cu numărul 134, din 14 august 1954.

⁸ Nu se știe exact dacă a murit în 1904, fiindcă din documentul *Contul capitalelor active* rezultă că acesta, în 31 decembrie, trăia. Probabil că a murit în perioada imediat următoare.

⁹ Lăcrămioara Pop, *Frata. Așezământ românesc milenar*, p. 62.

¹⁰ *Protocolul parohial*, din 15 ianuarie 1895.

¹¹ Informațiile acestea au fost preluate din registrele cu botezați și morți din arhiva parohiei.

¹² Extras din *Matricula Botezaților* număr 29/1894.

¹³ *Testimoniu de calificățiune*, din 25 iulie 1896.

obținute în urma studiilor de la Institutul Pedagogic Profesional din Sibiu în anul 1896, acesta a profesat în calitate de învățător în satul său natal un an de zile (1897-1898). Dintr-o corespondență protopopială¹⁴ aflăm, în anul 1902, că acesta era deja preot în parohia Suatu, o localitate situată la câțiva kilometri distanță. Informații mai aflăm despre el în anul 1913 când, din cauza unei boli, a fost nevoit să ceară protopopiatului să trimită un preot care să îl ajute să administreze parohia. Cererea acestuia a fost luată în considerare și, prin urmare, preotului Iacob Chifa din Sopor de Câmpie i-a fost încredințată sarcina de a-l sprijini.¹⁵ Din nefericire, în anul următor (1914), la data de 27 martie, în Săptămâna Patimilor, părintele Andrei moare, lăsând în urma sa doi copii.

Alte amănunte referitoare la preotul Dănilă Chirai aflăm dintr-un raport alcătuit de comisarul consistorial Gavriil Hanga care a efectuat, cu puțin timp înainte de pensionarea părintelui (1902), o vizită canonică pentru a evalua situația în care se afla la acel moment parohia. Din sesizările acestuia reiese că părintele se afla la o vârstă înaintată și, ca urmare, administrarea chestiunilor parohiale avea de suferit, iar imoralitatea credincioșilor era destul de alarmantă. Din aceste considerente, părintele trebuia sprijinit de un alt preot pentru a reabilita parohia din punct de vedere administrativ și moral, iar apoi să fie pensionat: „[...] *Parohul Daniil Chirali*-afirma inspectorul mitropolitan-este un om bătrân și total neputincios, așa că acum nu mai e capabil de niciun lucru afară de cele rituale; preotul este trecut de 50 de ani de când slujește la altariu. Numai dându-i capelum [un preot care să îl ajute, subl. a.] se va putea face ordine în afacerile parohiei foarte încurcate și negleze [neglijate, subl. a.] [...] moralitatea poporului din cauza concubinajilor celor mulți, foarte slabă. Arhivul parohial e în cea mai mare dezordine”.¹⁶ În consecință, recomandările inspectorului au fost aprobate, iar părintele Iacob Chifa a fost rânduit să revitalizeze viața parohiei.

În privința părintelui Dănilă este important să menționăm faptul că a avut o corespondență impresionantă cu preoții din jur. Aici se evidențiază legătura pe care acesta o avea cu preotul Teodor Ciorța din Cojocna. Din scrisorile lor reiese că aceștia erau destul de preocupați de viața religioasă a comunităților lor, încât într-unul din textele lor semnalau până și necesitatea unei rigori sporite în privința modului în care sunt cântate melodiile imnurilor bisericești: „[...] *Am observat-scrie părintele din Cojocna-că în unele comune bisericești din acest tract să cântă cântările în biserică și la alte funcțiuni pe melodii străine de ritul nostru ortodus [ortodox, subl. a.], pentru aceia me ved silit a dispune oricărui preot se nu permită la niciun cantor ori altui creștin, atât în biserică, cât și la alte funcțiuni bisericești să se cânte melodii streine de ritul nostru... Onoratului Dm. Paroch Daniil Chirali*”.¹⁷

Preotul Iacob Chifa (1904-1919). După cum am menționat în textul de mai sus, cel care avea să îl înlocuiască pe părintele Dănilă a fost Iacob Chifa (Chiffa), tânărul care a fost numit capelum parohial *jure successionis* pe lângă bătrânul părinte Chirai, cu îndatorirea de a-i purta respectul convenit și de a-l ajuta în administrația

¹⁴ În Corespondența protopopială cu numărul 494/1902 este amintită absența sa de la o întrunire de la Turda.

¹⁵ Corespondența protopopială cu numărul 895/1913.

¹⁶ Documentul cu numărul de inventar 1160/1902.

¹⁷ Scrisoarea cu numărul de inventar 706/1900.

„Serving Priests in Sopor de Câmpie Village between 1733-1927,” *Astra Salvensis*, VIII (2020), no. 16, p. 71-77.

parohială.¹⁸ În urma alegerii sale de către oficiul parohial din funcția de capelum, în cea de preot paroh, în data 28 decembrie 1903, mitropolitul de la Sibiu, Ioan Mețianu îl hirotonește diacon pe absolventul de teologie în 21 martie 1904 și preot în 25 martie 1904. Informații semnificative despre noul preot aflăm din mențiunile pe care le face Sebastian Stanca¹⁹ în lucrarea sa despre contribuția pe care au avut-o preoții ardeleni la lupta pentru întregirea neamului.²⁰

Autorul cărții consemnează faptul că pentru o perioadă de timp a fost încarcerat alături de părintele Chifa la Rust-Sopron.²¹ Acesta din urmă, a fost luat cu forța din localitatea în care era preot și a fost întemnițat aproape un an de zile, din 5 septembrie 1916, până în 15 iulie 1917. Rămasă singură în această perioadă de detenție cu șapte copii, soția părintelui, Lucreția Leucu, s-a îmbolnăvit și după scurt timp de la întoarcerea acestuia a murit.²² Ruinat trupește și zdruncinat sufletește după moartea soției, preotul se îmbolnăvește. Pierderea soției i-a afectat mult și sănătatea sufletească, deoarece s-a întristat peste măsură, conform mărturiilor de epocă.²³ Acest eveniment l-a făcut să sufere de nervozitate în așa fel încât nu a mai fost capabil să-și îndeplinească datoriile sale religioase din parohie. Din acest motiv, a cerut în repetate rânduri la protopopiat un preot care să-i administreze parohia,²⁴ urmând ca el să se interneze într-un spital din Turda. Aici avea să moară în anul 1919 însă, dintr-o cauză nenaturală, fiindcă din cauza suferințelor s-a aruncat de la etajul de sus al spitalului, în stradă. Se pare că acesta nu mai era în deplinătatea facultăților sale mentale. După moartea părintelui, familia preotesei a dezhumat-o pe Lucreția din cimitirul parohiei și a dus-o în satul ei natal, Sâmbotelic. Copiii preotului au fost luați de către fratele preotesei la casa lui, dar după mărturia unui om din sat, aceștia au fugit, fiindcă nu li se purta de grijă. În arhiva parohială sunt consemnați nominal doar cinci dintre ei: Teofil, Melania, Ioan Iacob, Ana și

¹⁸ Actul de numire de la Sibiu număr 3457/ 1904.

¹⁹ Un portret bio-bibliografic al preotului cărturar Sebastian Stanca, a se vedea la: Mihai-Octavian Groza, „Un cleric-cărturar uitat. Protopop stavrofor Sebastian Stanca”, în *Astra Salvensis*, an II, număr 4, 2014, pp. 85-93; Idem, „Sebastian Stanca (1878-1947): un cleric-cărturar din Sebeșul de altădată. Medalion bio-bibliografic”, în volumul *Sebastian Stanca (1878-1947). Un cleric cărturar din Sebeșul de altădată*, coordonat de Mihai-Octavian Groza, Gabriela-Margareta Nisipeanu, Iuliu-Marius Morariu, Cluj-Napoca, Editura Argonaut, 2016, pp. 51-71.

²⁰ Sebastian Stanca, *Contribuția preoțimii române din Ardeal la războiul pentru întregirea neamului (1916-1919)*, ediție, studiu introductiv, note și indici de Mihai-Octavian Groza, Mircea-Gheorghe Abrudan, Cluj-Napoca/Deva, Editura Argonaut/Editura Episcopiei Devei și Hunedoarei, 2015, p. 64, 102, 126.

²¹ Despre acest episod, a se vedea: Mihai-Octavian Groza, „Din istoria mai puțin cunoscută a Marelui Război. Instituirea „graniței culturale”, arestarea, încarcerarea și deportarea preoților români transilvăneni în Ungaria (1916-1918)”, în *Astra Salvensis*, an III, număr 6, 2015, pp. 43-61; Mihai-Octavian Groza, Diana-Maria Dăian, „L’esperienza Della „Frontiera Culturale” (1916-1918) Descritta Nelle Memorie del Prete Sebastian Stanca”, în *Astra Salvensis*, an VI, număr 12, 2018, pp. 157-167.

²² Soția lui moare în anul 1918, la vârsta de 38 de ani, și este îngropată în cimitirul satului de către preoții Iovian Mureșan, Nicodim Cristea, Petru Șeulean, Vicențiu Orășanu și Samoilă Susa. *Protocolul morților din anul 1918*, p. 32.

²³ Fostul cântăreț al bisericii, Iosif Zăhan, își amintește faptul că bunica lui îi spunea despre părintele că acesta mergea noaptea în cimitir și plângea multă vreme pe mormântul soției ale.

²⁴ Cererea cu numărul de inventar 350/1914.

Gheorghe. Cel mai mare dintre copii, Teofil (n. 1906) a absolvit Facultatea de Teologie Ortodoxă din Sibiu și a ajuns, în 1952, protopop la Deva. Într-o scrisoare adresată mai târziu preotului Vasile Herdea, acesta mulțumea pentru ajutoarele financiare pe care parohia i le-a oferit după plecarea sa din sat.²⁵ Având în vedere faptul că fiul cel mic, Gheorghe, este amintit în anul 1929 între copiii Orfelinatlui Arhiepiscopiei din Sibiu, suntem îndreptățiti să presupunem că fiii și fiicele părintelui au fost luați sub ocrotire de mitropolia sibiană prin mijlocirea și cu sprijinul preoților și comunității din Soporu de Câmpie.

Informații despre părintele aflăm și dintr-o scrisoare adresată conducerii școlii în anul 1962, de către Pavel Vulcu, un învățător care a profesat la școala din sat între anii 1907-1908. Exprimându-și nemulțumirea pentru salariul ne semnificativ pe care îl primea de la oameni, acesta descrie veniturile pe care le avea preotul de atunci (Iacob Chifa) de la săteni: „[...] *Pe lângă un salariu bun de la stat și pe lângă unele taxe în natură de la săteni, preotul mai avea proprietate personală și o ecleejie în suprafață de 60 de jugare de teren agricol. Mai primea de la săteni drept plată în natură câte un picior de porc și câte un fuior de cânepă (~300 gr.) de la fiecare familie. Aceste daruri le primea poșa înainte de Bobotează când umbla cu crucea prin sat [...] pentru torsul celor 100 de kg. de cânepă aduna la placă toate femeile din sat în câteva seri la rând*”.²⁶

Păstoriri provizorii (1919-1927). După moartea părintelui Iacob, parohia a fost administrată temporar de mai mulți preoți. Primul dintre ei a fost preotul **Vicențiu Orășanu** care era originar din Agârbiciu și paroh în Vișoara. Datorită situației mai sus amintite, acesta a fost nevoit să administreze parohia din 9 martie, până în 20 iunie 1919, până la numirea altui preot.²⁷ În arhiva parohiei este amintit în 13 iunie 1919 și preotul **Vasile Câmpeanu** din Iuriu de Câmpie, care a săvârșit câteva slujbe în parohie, probabil înlocuindu-l pe părintele Orășanu. Din data de 20 iulie a aceluiași an (1919), conducerea parohiei îi revine preotului din Frata, **Samoilă Susa** care a fost paroh în localitate din 1902, până în 1920.²⁸ Acesta s-a născut în satul Cojocna în anul 1863 și a fost preot o perioadă de timp în parohia Buzăueni în jurul anului 1880.²⁹ A fost căsătorit cu Rozalia și au avut un fiu, Victor, care a urmat cursurile Facultății de Teologie Ortodoxă din Sibiu. Dintr-un act adresat protopopiatului în 5 aprilie 1889, aflăm că părintele ocupa și funcția de profesor în școlile din localitățile unde mergea. Din caracterizarea făcută în documentul respectiv putem observa câteva însușiri ale acestuia: „[...] *portarea morală e bună și nu este exesivă în nimic; în ducerea oficiului seu a fostu punctuosu și era datu toată dirigenția a face progresu cu elevii*”. Amănunte despre părintele Susa aflăm și din memoriile episcopului greco-catolic Ioan Ploscaru, originar din Frata, care

²⁵ Scrisoarea este păstrată în arhiva parohiei și este înregistrată cu numărul 98, în 29 octombrie 1952.

²⁶ Textul scrisorii este menționat de Crăciun Căucean în manuscrisul în care descrie viața zbuciumată a satului (pp. 1-2).

²⁷ Vișoara deși se află la o distanță de aproximativ 20 de kilometri față de sat era, alături de Frata și Miheșu de Câmpie, una dintre cele mai apropiate parohii ortodoxe, căci celelalte din zonă erau greco-catolice.

²⁸ Lăcrămioara Pop, *Frata. Așezământ românesc milenar*, p. 62.

²⁹ Cele relatate mai sus reies dintr-un act din arhiva parohială înregistrat cu numărul 38/1888 și anume după o copie a unui *Atestatu religiosu*.

„Serving Priests in Sopor de Câmpie Village between 1733-1927,” *Astra Salvensis*, VIII (2020), no. 16, p. 71-77.

consemnează faptul că în anii copilăriei sale, părintele a fost și dascăl în sat.³⁰ În calitate de vicepreședinte al Comitetului Național Român din Frata, părintele a fost delegat de cercul electoral din Cojocna să participe, alături de alte câteva persoane din Frata, Soporu de Câmpie și Berchieșu, la Marea Adunare Națională de la Alba-Iulia din 1918 pentru unirea Transilvaniei cu România.³¹ În urma unui atac de apoplexie suferit într-un car în timp ce se întorcea de la târgul de animale din Mociu,³² părintele Samoilă a murit și a fost îngropat în 1920, în data de 2 decembrie, de către preotul Vicențiu Orășanu în cimitirul satului.³³ Nimeni nu mai știe astăzi unde îi este mormântul.

În perioada în care parohia a fost administrată de părintele din Frata, credincioșii din Soporu de Câmpie au făcut o cerere la Protopopiatul Turda, prin care solicitau numirea unui preot.³⁴ Protopopul dă curs cererii acestora și îl numește ca administrator pe preotul **Simion Todoran** din parohia Suatu. Acesta a purtat de grijă chestiunilor parohiale din 5 martie, până în 27 iunie 1920. În cadrul intervalului de timp amintit mai sus este amintit și preotul delegat din Iacobeni, **Augustin Lazăr**, care a săvârșit în biserică, în 15 martie 1920, un botez. După acești preoți, parohia a fost administrată, din nou, de către Vicențiu Orășanu, dar de data aceasta pe o perioadă mai lungă, din 1 ianuarie 1921, până în martie 1923, cu câteva întreruperi: în perioada 23 septembrie-8 octombrie 1922 parohia a fost administrată de către preotul din Frata, **Augustin Laurențiu**, iar între 13 octombrie și 27 noiembrie 1922, a fost rândul părintelui **Teodor Grosu**, care era preot tot în Frata,³⁵ să poarte de grijă credincioșilor din Soporu. Din 30 martie 1923³⁶ și până în 4 aprilie 1927,³⁷ administrarea parohiei a fost încredințată preotului **Andrei Badiu** care s-a transferat din parohia Mureș Uioara (Unirea). Din arhiva parohiei reiese că acesta era un preot vrednic, deoarece protopopiatul l-a delegat să facă verificări canonice în mai multe parohii.³⁸ De asemenea, s-a constatat că părintele Andrei, „[...] timp de patru ani a păstorit credincioșii cu zel și abnegație părintească spre mulțumirea tuturor credincioșilor”.³⁹ Următorul preot care a administrat parohia a fost **Mircea Tomuș**, care a fost paroh în localitatea Frata timp de 48 de ani, din

³⁰ Ioan Ploscaru, *Bucurii și speranțe*, Timișoara, Editura Helicon, 1996, p. 85.

³¹ Aceasta reiese din mandatul încredințat delegaților din Frata (*Credențional*, la 26 noiembrie 1918), care este menționat și în D. Comșa, E. Glodariu, M. Jude, *Clujenii și Marea Unire*, Cluj-Napoca, Muzeul Național de Istorie a Transilvaniei, 1998; Cf. Lăcrămioara Pop, *Frata. Așezământ românesc milenar*, p. 33.

³² Episcopul Ioan Ploscaru susține că acesta a murit când se întorcea de la Turda, nu de la Mociu: „[...] *Popa Susa nu a stat învățător decât în anul acela. În iarna următoare s-a dus cu sania la Turda și calul l-a adus acasă singur. Era mort în sanie*”. Ioan Ploscaru, *Bucurii și speranțe*, p. 85.

³³ *Protocolul morților din 1920*, în data de 2 decembrie, p. 35.

³⁴ Documentul cu numărul 140, din 4 martie 1920.

³⁵ Lăcrămioara Pop, *Frata. Așezământ românesc milenar*, p. 62.

³⁶ *Protocolul botezaților 1923*.

³⁷ *Protocolul botezaților 1927*.

³⁸ Circulariu număr 494/1902.

³⁹ Proces verbal încheiat în 5 aprilie 1927.

1926 până în 1974.⁴⁰ Acesta a suplini lipsa preotului paroh din Soporu de Câmpie în anul 1927, din 7 mai, până în 14 octombrie.

Privind cu atenție lista preoților care au slujit la altarul bisericilor din localitate, vom observa că printre ei s-au numărat câteva persoane care, prin activitatea desfășurată, au ieșit în evidență. Pe lângă preotul Iacob Chifa pe care l-am evocat la început pentru jertfirea de sine pentru neam și credință în timpul războiului de întregire, mai sunt și alți preoți de seamă. Printre ei se află un protopop (Moldovan Simeon), care a administrat parohia o perioadă, un preot de origine armeană care a păstorit aproape un jumătate de veac (Dănilă Chirai) și un preot care, în calitate de delegat al cercului electoral Cojocna, a condus delegația din localitățile Frata, Berchieșu și Soporu de Câmpie la Marea Adunare Națională de la Alba-Iulia din 1918. Ne propunem ca într-o cercetare viitoare să prezentăm biografiile celorlalți preoți care au slujit în localitate din anul 1927, până în anul 2020.

⁴⁰ Lăcrămioara Pop, *Frata. Așezământ românesc milenar*, p. 62.

„Serving Priests in Soporu de Câmpie Village between 1733-1927,” *Astra Salvensis*, VIII (2020), no. 16, p. 71-77.